

“ อ่างเก็บน้ำหนองสระเรียม ”

อ่างเก็บน้ำหนองสระเรียม เป็นหนองน้ำขนาดใหญ่ มีขนาดพื้นที่ประมาณ 150 ไร่ ตั้งอยู่ในเขตหมู่ที่ 9 บ้านต้นผึ้ง ตำบลยุหว่า มีระยะทางห่างจากที่ว่าการอำเภอสันป่าตอง ไปทางทิศใต้ ประมาณ 3 กิโลเมตร เป็นสถานที่แหล่งท่องเที่ยวของอำเภอสันป่าตอง

เดิมได้มีการปรับปรุงโดยการขุดลอก เพื่อเป็นแหล่งกักเก็บน้ำเพื่อใช้ในการอุปโภค บริโภค และการเกษตร และจัดทำถนนรอบหนองสระเรียม โดยมีระยะทางประมาณ 2.7 กิโลเมตร

ปัจจุบันเป็นที่ตั้งของเทศบาลตำบลยุหว่า และได้มีการปรับปรุงและพัฒนาอ่างเก็บน้ำหนองสระเรียมเพื่อเป็นแหล่งท่องเที่ยวประจำตำบลยุหว่า และในระดับอำเภอ เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และมีการจัดทำเลนสำหรับวิ่งออกกำลังกาย ปั่นจักรยาน มีสนามฟุตบอล และยังเป็นสถานที่ในการฝึกซ้อมนักกีฬาเรือพาย ของโรงเรียนกีฬาจังหวัดเชียงใหม่

“ ตำนานหนองสระเรียม ”

จากการเล่าสืบกันมาว่าเดิมเรียกชื่อหมู่บ้านว่า“หมู่บ้านศรีดอนชัย” มีประชาชนอาศัยอยู่ประมาณ 100 หลังคาเรือน และส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำไร่ ทำนา หาปู หาปลา ก่อนถึง 12 เพ็ญ (เดือน 12 เป็ง) ผู้ใหญ่บ้านได้ประชุมลูกบ้านเพื่อเตรียมงานสลากภัต ปรากฏว่าในปีนั้นฝนแล้งทำให้อาหารขาดแคลนและมีลูกบ้านคนหนึ่งได้เสนอว่าเคยไปหาปลาที่หนองน้ำริมแม่น้ำปิง พบว่ามีปลาชุกชุม และยังพบ **ปลาไหลเผือกยักษ์ตัวเท่าต้นตาลตัวหนึ่ง** ด้วย พอรุ่งเช้าผู้ใหญ่บ้านได้ดีเกราะ ประกาศให้ลูกบ้านไปหาปลาที่หนองน้ำแห่งนั้น

เมื่อปีพุทธศักราช 2389 ปีมะเส็ง วัน พุธ เดือน 6 ใต้ 8 เหนือ ขึ้น 15 ค่ำ เป็นวันที่บ้านและวัดศรีดอนชัยลุ่มจมลงในแม่น้ำ (หนอง) ทั้งหมด 630 หลังคาเรือน มีบริเวณกว้างถึง 170 ไร่ คงเหลืออยู่แต่บ้านแม่หม้าย บัวเขียวหลังคาเดียวเท่านั้น (**ปัจจุบันเรียกว่า“ดอนแม่หม้าย”**) ยังมองเห็นอยู่ เพราะสูงกว่าเขา มูลเหตุที่หมู่บ้านถล่มเพราะชาวบ้านได้กินปลาไหลเผือกตัวมหึมาที่ได้มาบ้านร่องซุด เมื่อได้ปลาไหลก็พากันลากผ่านมาทางบ้านร่องน้ำ บ้านหัวดง บ้านป่าแะะ บ้านร่องอึ่ง ที่ลากปลาผ่านมาบางแห่งเลยกลายเป็นร่องน้ำ-บ้านร่องซุด จนทุกวันนี้น้ำอัศจรรย์มาก บ้านแม่หม้ายบัวเขียวไม่จมน้ำเพราะไม่ได้กินปลาไหล เหตุที่ไม่ได้กินปลาไหลก็เพราะว่าไม่ได้ไปหาปลากับเขา นางบุญปั้นเอาแต่น้ำแกงไม่มีเนื้อปลาไปให้แม่หม้ายบัวเขียวเห็นแล้วก็โกรธว่าการให้แบบนี้เป็นการดูถูกดูหมิ่นน้ำใจนาง จึงโยนน้ำแกงปลาไหลทิ้งไป ปากก็บ่นว่า “ดีแล้วอี่บุญปั้น มึงดูถูกกูที่เป็นแม่หม้าย ที่ไม่มีลูก ไม่มีผัว คงจะได้เห็นตีกันสักวัน” วันนั้นเป็นวันเดียวกันที่หนุ่มบ้านท่ากาน ชื่อ นายคำเมือง มาเที่ยวหาคู่รักชื่อบัวคำ และคืนนั้นเข้าได้ขอยืมแหวนคู่รัก มาสวมต่อมาพวกเขาเห็นท้องฟ้ามืดปกติมีพายุคำราม เสียงฟ้าร้องดังกึกก้อง น่ากลัวจึงได้ไปชวนคู่รักหนีขึ้นขี่หลังม้าไปด้วยกัน

เมื่อออกจากบ้านได้ไม่กี่ก้าวแผ่นดินก็ถล่มตามหลังม้าไปเรื่อยๆ จึงถอดแหวนทิ้ง และเรียกตรงนั้นว่า “**หนองแหวน**” เห็นว่าจวนตัวเต็มที จึงได้เร่งม้าเร็วขึ้นทำให้คู่รักตกบนหลังม้าไป แผ่นดินจึงหยุดถล่ม ณ ที่ตรงนั้นบัดนี้มีคนเรียกว่า “**หนองบัวคำ**” หรือ “**หนองบัว**” หนองดังกล่าวนี้ อยู่ทิศตะวันตกของวัดป่าเจริญธรรม ห่างจากวัด ประมาณ 200 เมตร คนเฒ่าที่มีอายุและอยู่ใกล้หนอง เล่าว่าเมื่อก่อนยังเห็นครกตำข้าวของ แม่หม้ายบัวเขียวอยู่มาบัดนี้ไม่รู้หายไปไหน คนเฒ่ายังเล่าว่าสมัยก่อนพอถึง วันข้างขึ้น ข้างแรม 8 ค่ำ 14 ค่ำ 15 ค่ำ มักจะได้ยินเสียงซ้องเสียงกลอง ในบริเวณหนองแต่ละปีสมัยก่อนชาวบ้านแถวนี้ยังถือว่าหนองนี้ยังศักดิ์สิทธิ์ แต่ละปีสมัยก่อนชาวบ้านต้องทำพิธีขอฝนกัน ดังนั้น นับว่ามีความสำคัญทาง ประวัติศาสตร์แก่ชาวอำเภอสันป่าตองอย่างยิ่ง ทางวัดป่าเจริญธรรมเห็นว่า ต่อไปข้างหน้าหากไม่มีจารึกไว้ เรื่องราวก็จะหายไปในที่สุด จึงได้ปั้นรูป ปลาไหลและคนลากปลาไหลขึ้น ขณะนี้หนองได้มีทางการได้ขุดเป็นที่เก็บน้ำ ขนาดใหญ่

ซึ่งเหตุการณ์จำลองทั้งหมดนี้ ได้ถูกจำลองไว้ที่วัดป่าเจริญธรรม ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของหนองสระเรียม

ปัจจุบันอ่างเก็บน้ำหนองสระเรียม อยู่ในความรับผิดชอบของ โครงการชลประทานเชียงใหม่ สำนักชลประทานที่ 1 เชียงใหม่

ประเภทอ่างเก็บน้ำขนาดเล็ก Latitude: 18.60361244

Longitude: 98.88295364 โดยทำการขุดลอกเพื่อใช้ประโยชน์ และดูแล รักษาร่วมกัน ให้แก่ราษฎรหมู่ 9 หมู่ 11 และหมู่ 15 ตำบลยุหว่า เมื่อวันที่ 16 สิงหาคม 2545

